

LBRIS

We know
books

MARINELA DROP

*Dacă nu poți
să mergi,
ÎNCEARCĂ
să zbori!*

*Cântile
♥ Tango*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DROP, MARINELA

Dacă nu poți să mergi, încearcă să zbori / Marinela Drop. - Popești-

Leordeni : Cărțile Tango, 2022

ISBN 978-606-9081-10-5

821.135.1

Editura Cărțile Tango, 2022

CAPITOLUL I

Amintiri din copilăria cu miros de salcâm

Am venit pe lume odată cu răsăritul soarelui, într-o duminică senină de sfârșit de iarnă, în București. Ar fi trebuit, poate, ca viața mea, începută în ziua aceea luminoasă de la granița dintre anotimpuri, să fie toată o sărbătoare. N-a fost chiar toată, așa cum poate că nici toate clipele din ziua aceea, de 27 februarie 1972, n-au fost toate senine. S-o mai fi înnorat pe la prânz sau mai către seară, cine să mai știe. Mi-au spus, însă, mai târziu, când am început să înțeleg lumea din jurul meu și să pun întrebări, că era lumină multă la geamul salonului în care m-am născut și în inima mamei mele.

Am fost, ca orice copil, un copil fericit! Sigur, mulți veți spune că nu toți copiii au o copilărie fericită! Și aveți dreptate, nu asta vreau să spun, mă refer la faptul că, oricât de grea poate fi viața unui copil, în propriul său univers el va fi mereu fericit, pentru că, în lumea lui, totul este frumos. Totul este curat și totul este posibil. De aceea, nu voi spune

niciodată că am avut o copilărie nefericită, deși așa ar putea părea altora primii mei ani de întâlnire cu viața. Pentru că, din afară, și eu și fratele meu, am fost de foarte multe ori priviți cu milă. Mila aceea care te măsoară, care te judecă puțin sau mai mult, și care te și spală și te murdărește în același timp. Dar eu, ah, niciodată nu am acceptat mila cuiva, a cuiva străin. Doar pe a mamei mele am primit-o, firesc, ca pe ceva ce mi se cuvine. Fiindcă mila mamei tale înseamnă, în același timp, iubire. Înseamnă ocrotire, înseamnă mângâiere. Înseamnă compasiune oferită din inimă. Mila altora începe cu o atenție nedorită și poate lua forme dintre cele mai neplăcute...

Eu și Marius, fratele meu mai mic decât mine cu exact un an, o lună și o zi, am crescut aproape ca doi frați siamezi, mereu nedespărțiți. Ne jucam împreună sau singuri, dar aproape unul de celălalt, fiecare cu păpușa sau cu mașinuța lui. Am avut și câțiva prieteni dragi, vecini de bloc care ne vizitau și se jucau cu noi. Și, bineînțeles, i-am avut mereu alături pe Flory și pe Mihai sora și fratele nostru mai mari. Mihai, fiul mamei din prima căsătorie, ne-a fost alături mai mult cu sufletul, căci nu am locuit împreună. El a rămas în casa bunicii noastre maternelne și a fost crescut de ea, mamaia Ștefania, mama mamei noastre.

Am înțeles că suntem altfel decât ceilalți copii mai mult din mirările celor din jur, care îi întrebau mereu pe părinți de ce nu mergem în picioare... Îi auzeam răspunzând ba „așa s-au născut”, ba „de la vaccinul antipolio”, ba „nu se știe exact”... Dar noi, când eram mici, nu puneam niciun fel de întrebări despre boala pe care o aveam. În fond, ce știam noi?! Sau, mai exact, mai bine de atât nu știam cum

e, lumea noastră de-atunci nu-și revendica dreptul de-a fi altfel decât era. Mergeam de-a bușilea prin cameră sau foloseam olița de noapte pentru a ne deplasa cu ea; aveam o tehnică specială, pe care acum o numesc „adaptare”... Foloseam echilibrul, lăsându-ne puțin pe o parte în timp ce partea opusă o împingeam cu forța corpului în față... Nouă chiar ni se părea distractiv, dar mamaie ne privea și clătina trist din cap și, câteodată, o auzeam spunând mai mult în șoaptă, dar cu obidă în glas: „Din cauza lui sunteți așa”...

De ce obișnuia mamaie să spună asta? Nu, nu pentru că ar fi fost, ca-n toate povestirile cu soacre, o soacră rea, ci pentru că ea era convinsă că de la tata ni se trage... Tatăl meu obișnuia să bea foarte mult, iar când bea, devenea violent... Deși mama mi-a spus că nu am fost un copil nedorit, momentul venirii mele pe lume nu a fost nici pe departe unul fericit așa cum ar trebui să fie în orice familie. În perioada în care ea era însărcinată cu mine, ca mulți alți bărbați care devin frustrați de lipsa sexului, tata își găsisse o amantă. Cu o seară înainte să mă nasc, o seară ploioasă de sâmbătă, după o zi petrecută cu cealaltă femeie, tata a ajuns acasă beat și a bătut-o crunt pe mama, chiar dacă știa că fiind în luna a noua de sarcină putea să nască în orice clipă. A bătut-o fără milă, lovind-o violent cu picioarele în burta ei mare fără să îi pese de viața ei ori a copilului care trăia în ea... Și așa am venit eu pe lume, mînată spre viață de șuturile unui tată atât de beat că nu știa ce face...

Da, probabil se poate pune întrebarea dacă, un copil care se naște în asemenea condiții mai poate fi un copil sănătos, și asta după o perioadă de sarcină în care mama a fost agresată fizic nu doar o

dată, ci de mai multe ori, căci tata se îmbăta mereu... Dar adevărul l-am aflat abia mai târziu.

Semnele că ceva nu era în regulă cu mine au început să apară să apară în jurul vârstei de 11 luni, după ce am învățat să fac primii pași mergând în jurul pătuțului și ținându-mă cu mâinile de el. Mi-au povestit că totul s-a întâmplat brusc, nu mă mai ridicam, nu mai puteam sta în picioare, devenisem un copil foarte agitat și, plângeam mult, zi și noapte, mă înecam în hohote pe care nu știau cum să mi le potolească... Dar abia după ce și Marius, peste încă un an și ceva, a început să arate același probleme ca și mine, părinții noștri au înțeles că e ceva grav, ceva ce nu părea să treacă, și au început să meargă cu noi prin diferite spitale pentru a găsi răspunsuri și tratament care să ne ajute.

Un loc pe care, deși eram foarte mică, mi-l amintesc destul de bine, este un spital – sanatoriu din județul Covasna, Vâlcele. Am mers acolo în fiecare vară timp de trei ani. O regiune a cărei populație vorbea aproape în totalitate limba maghiară. În momentul în care intrai în localitate, parcă nu mai erai în România, ci în Ungaria. Pentru că toată lumea vorbea ungurește, dacă întrebai ceva, cu greu, foarte greu ți se răspundea, într-o română stricată. Dar cel mai adesea erai ignorat. În spital însă nu îmi aduc aminte să fi avut probleme de comunicare, doctorii și asistentele vorbeau românește cu noi și erau foarte amabili, iar pacienții, erau veniți din întreaga țară, fiecare cu felul lui de a fi, cu accentul lui, cu boala lui..

La spitalul din Vâlcele făceam recuperare medicală; exerciții fizice și terapie termică. Sub numele ăsta se ascundea o procedură neplăcută, chinuitoare chiar. Fiindcă deși îți explicau că

împachetările cu parafină la picioare sunt bune pentru sistemul nervos periferic, circulația periferică deficitară și redarea mobilității, eu îmi aduc aminte că aceste împachetări erau foarte greu de suportat, parafina era extrem de fierbinte și te ardea până la limita insuportabilului, iar exercițiile fizice erau atât de grele, încât păreau absurde. Deși nu ne puteam ridica în picioare, ni se cerea să stăm atârnați de niște bare fixate pe un perete și să încercăm să ne ridicăm sau să ne cățărăm pe ele. Iar asta nouă ne era imposibil!

Și totuși zilele când mergeam acolo au rămas de neuitat, fiindcă, dincolo de faptul că ne aflam într-un spital, supuși atenției medicilor, pentru noi era mai mult ca o vacanță. Călătoria, de acasă din București și până în Covasna, dura în jur de patru ore și era un prilej pentru noi să vedem munții și să ne minunăm de măreția lor, să trecem pe Valea cea frumoasă a Prahovei, pe la Brașov, prin Sfântul Gheorghe. Mergeam întotdeauna cu mașina condusă de un unchi ori de un prieten al tatălui meu, căci tata pe atunci nu avea nici carnet de conducere și nici mașină. Ne ducea altcineva și parcă asta făcea călătoria și mai aventuroasă.

Spitalul era situat într-o zonă liniștită și foarte frumoasă, în mijlocul naturii, fără alte clădiri în jur. Ieșeam afară în fiecare zi, într-un parc imens pus parcă doar la dispoziția noastră, iar asta nu ni se întâmpla acasă, unde ieșeam foarte rar. Ne făceam prieteni printre ceilalți pacienți, era ca o altă lume, unde primeam mai multă atenție, mai multă bucurie... Mi-aș fi dorit să păstrez legătura cu unii dintre acești prieteni, dar, după ce părăseam spitalul, odată cu întoarcerea la viața de zi cu zi, dispărea și sentimentul

de vacanță. Prietenii făcuți acolo au rămas doar în amintiri, în imagini, în doruri de copil. Nici măcar scrisori nu ne scriam, fiindcă eram mult prea mică atunci pentru a scrie scrisori! În ochii mei de copil va rămâne însă, mereu, amintirea unei fetițe de 10 ani. O fetiță bălaie, cu părul scurt și ochii cenușii, din același salon cu noi. Era o zi de duminică și ea stătuse întreaga zi cu năsul lipit de fereastră, așteptându-l pe tatăl ei să o viziteze. Ana se numea fetița cea blondă, iar eu, împreună cu Marius, văzând-o cât e de necăjită, încercam să o consolăm și s-o încurajăm. Dar ea a rămas tristă toată ziua, fiindcă tatăl ei nu a venit. Și tristă a rămas și-n amintirile mele de-atunci...

Eu și fratele meu am fost cu adevărat fericiți din punctul acesta de vedere, pentru că mama noastră nu ne-a lăsat niciodată singuri în vreun spital, nici măcar pentru o singură zi. Cerea de fiecare dată să fie internată împreună cu noi și nici nu era nevoie să insiste prea mult, pentru că starea în care ne aflam era cel mai bun argument. Solicitam multă atenție din partea îngrijitorilor, era nevoie să fim spălați, îmbrăcați, mutați dintr-un loc în altul, noaptea trebuia să fim ajutați să schimbam poziția în care dormeam. Toate acestea, pe lângă multe altele, ne-au făcut aproape în totalitate dependenți de ajutorul celor de lângă noi. Era ciudat ca, într-o perioadă în care trebuia să descoperim lumea în care ne-am născut, să explorăm totul, noi eram ținuiți la pat, depinzând de prezența unui adult pentru lucruri minore, pe care copiii le învață la câteva luni de viață, precum întoarcerea de pe o parte pe alta, în timpul somnului.

Totaici, la spitalul din Vâlcele, părinților mei li s-a propus să ne lase acolo, definitiv, pe mine și pe Marius. Doctorii erau de părere, și s-a dovedit că au dreptate,

Dacă nu poți să mergi, încearcă să zbori!

că nu ne vom face bine niciodată și că, pe măsură ce anii trec, vom crește și vom deveni o povară pentru familie. Exista, la vremea aceea, un departament special al spitalului, pentru cazuri dificile, așa cum eram noi. Am întâlnit acolo unii dintre acești copii catalogați drept „cazuri dificile”... Nu este ușor să păstrezi în memorie lucrurile văzute acolo, în acei ani. Este atât de trist, încât mintea mea refuză să-și amintească detalii, dezvoltând astfel un mecanism de apărare. Tot ce pot spune despre acele biete ființe este că nu puteai să deosebești fetele de băieți, copiii mai mici de cei mai mari, pe cei care avuseseră cândva o șansă de cei care renunțaseră la orice speranță. Toți arătau la fel. Slabi, doar piele și os, fără păr pe cap, târându-se aproape goi pe holurile spitalului și, de fiecare dată, flămânzi. Atât de flămânzi! Dacă te vedeau mâncând, îți cereau, cu lacrimi în ochii, să le dai și lor o felie de pâine sau un biscuit. Nu vreau și nu pot să-mi imaginez soarta acelor suflete nevinovate! Și nu, nu, nu! Părinții noștri nu ne-au abandonat acolo, oricât de întunecat le-ar fi spus doctorii că se arată viitorul. Ne-au iubit și au avut mereu grijă de noi, nu ne-am simțit ca o povară niciodată. Știu că tatăl meu a fost foarte departe de a fi un tată bun, dimpotrivă, însă ne-a iubit în felul său, și, cel puțin pe perioada copilăriei, ne-a ajutat. Iar mama a fost, fără niciun dubiu, un înger pe pământ, tot timpul alături de noi, iubindu-ne și îngrijindu-ne, până în ultima ei clipă. În ciuda situației în care ne aflam, în care puteam fi ușor de catalogat ca fiind ghinionști, realizez acum cât de norocoși am fost, de fapt, având părinți care nu au renunțat la noi niciodată. Cred sincer că semințele unei vieți împlinite, indiferent de circumstanțe, se sădesc în prima parte a copilăriei, iar noi am avut parte de acest lucru.

*Nu puteai să deosebești fetele
de băieți, copiii mai mici de cei
mai mari, pe cei care aruseseră
cândva o șansă de cei care
renunțaseră la orice speranță.
Toti arătau la fel.*

Dacă nu poți să mergi, încearcă să zbori!

În ciuda tuturor prognosticurilor, părinții mei nu au renunțat la speranța că poate, printr-o minune, ne putem vindeca. La sfârșitul anilor '70, au aflat despre un renumit doctor neurolog dintr-un spital din Județul Suceava, unde au obținut o programare pentru o a doua părere despre situația mea și a lui Marius. După examinare, răspunsul său a fost că, în generația noastră, erau multe cazuri similare nouă, o cauză posibilă fiind vaccinul antipolio, dar că nu exista remediu, procedeul fiind ireversibil. Nu îmi aduc aminte întâlnirea atât de greu obținută și atât de așteptată, cu acest doctor de la spitalul din Suceava, dar îmi amintesc, în schimb, călătoria. Lungă, aproape șapte ore de condus până la destinație, și obositoare, dar foarte frumoasă, mai ales a două parte, adică întoarcerea spre casă. Pentru că vizita la spital s-a terminat destul de târziu, unchiul meu, care ne era șofer, nedorind să conducă pe timp de noapte, a hotărât, împreună cu părinții mei, să înoptăm undeva pe drum și să schimbăm traseul de întoarcere pentru a vedea și alte locuri frumoase în care nu mai fuseserăm, desigur, niciodată. Așadar, după câteva ore de condus, seara, ai mei au căutat o gazdă, undeva prin județul Harghita. Acest lucru s-a dovedit o misiune deloc ușoară, dat fiind că eram cinci persoane, iar majoritatea locuitorilor erau maghiari. În cele din urmă, o bătrână care vorbea o română stricată, ne-a oferit adăpost în podul casei sale. A fost o noapte ciudată în podul rece și plin de umbre, iar sunetul ploii făcea ca totul în jur să pară sinistru! Nu cred că am dormit prea mult, dar m-am trezit fericită că putem pleca mai departe, mai ales că ploaia se oprise și soarele anunța o zi frumoasă! Am văzut locuri noi și deosebite: Cheile Bicazului,